

Ximo

Un relat de: [jovincdunsilenci](#)

Sempre et trobe,
encara més que no pas
quan estaves viu,
a l'estació.
No com una il·lusió òptica
de tu emboirat,
solitari, vidriós, capficat;
tan sols una percepció
unida a l'escorça grisa dels plataners
i al verd pesarós de les fulles
que ara han perdut densitat
i són més amples i flonges,
quasi translúcides:
tenen un punt de tristor
que desconsola el paisatge
i ho trastoca tot;
andana de sentor animal i espesa
de pipes i orins de cervesa; al dellà dels raïls,
en el jardí delirós i fresc de cal metge,
enlairaven bambús
l'aroma esvelt del gessamí
massa lluny de tu:
flaix que ara passes de pressa
i em colpeixes sense tocar-me,
sense voler, ho sé...
Et sent des d'una proximitat
feta de temps i de pensar-te
el defici llarg i atrapat
en un tram de via estreta,
tu contra tu que bevies en el tall del vidre;
com, una i mil vegades, t'ofegaves
en la líquida insolència;
sempre et trobe,
la impotència de les passes
amb destinacions i travessies desfetes
i gent que puja i baixa,
i et buidaves el cervell
deixant unes escorrialles
de rancúnia i desesper en la botella...

En nit molt freda,
sobre un matalàs arrecerat
a tocar d'una portalada, al ras,
maldormies aquell infern
que tenia nom de dona,
però ja no ho sabies cert...
I et morires així, tremolant, pensant-la,
sense que res t'importara.
De pressa, de pressa,
ara que tot és fosc i no veu venir ningú,
la gata creua la via
amb tanta cura del cadellet que duu...
a un amagatall més segur.

Tenies dolor gris i verd
d'escorces i fulles abatudes
en la mirada tan bella.